

Đề bài
Kể về một
người bạn
(Nghị luận).

Bài làm

Tôi tin chắc rằng bạn cùng lớp với tôi là Xtac-đi có đủ can đảm để làm như cậu bé thành Phi-ren-zê.

Sáng nay ở trường có hai người sung sướng: Ga-rôp-phi sướng điên lên vì được trả lại cuốn an-bum, trong đó người ta còn cho thêm ba chiếc tem nước Cộng hòa Goa-tê-ma-la nữa (cậu ao ước được thứ tem này đã ba tháng rồi), và cậu Xtac-đi đứng đầu lớp sau Đê-rôt-xi thôi! Mọi người đều ngạc nhiên và hân hoan. Nào ai có thể ngờ được? Đạo tháng mười, cậu được bố đưa đến trường, mình mặc chiếc va-rô màu lục, chạt bó; bố cậu nói với thầy giáo: “Xin thầy kiên nhẫn, thật kiên nhẫn vì con tôi nó tội đạ lắm”.

Từ đó, tất cả học trò đều gọi cậu là thằng “đầu gỗ”. Nhưng về phần mình thì Xtac-đi tự nhủ: “hoặc là mình chết, hoặc là mình thành công”. Và cậu bắt đầu học: học đêm, học ngày, học ở nhà, học trong lớp, học khi đi dạo, cần cù chịu khó như một con bò, gan lì như một con la. Và thế là, vì hết lòng siêng năng, trả đũa lại những kẻ chế giễu, đá những kẻ quấy rầy đi, cậu ta vượt lên tất cả mọi người, cái cậu rắn đầu ấy!

Trước đây, cậu ta không biết một tí gì về phép tính, bài văn thì rất những điều nhảm nhí, không thể nhớ nổi một ngày tháng nào, thế mà bây giờ cậu giải được các bài học không chút nhảm lẫn. Chỉ nhìn cái dáng thô lùn của cậu ta, cái đầu bè bè rụt vào giữa đôi vai, hai bàn tay ngắn ngắn, to tướng, chỉ nghe tiếng nói ồm ồm của cậu, là người ta đoán ngay ra cậu có một nghị lực sắt thép. Mỗi khi nhận được mười xu là cậu mua ngay một quyển sách: cậu đã lập được một tủ sách nhỏ rồi, và trong một phân chán, cậu đã buột mồm hứa sẽ cho tôi xem khi nào tôi đến chơi nhà cậu. Xtac-đi không hề nói năng gì với ai, không hề chơi bời với ai, lúc nào cũng ngồi ghé một mình, cầm tựa vào hai bàn tay nắm chặt nghe thầy giảng bài.

Chắc cậu ta phải làm việc nhiều lắm, cậu Xtac-đi tội nghiệp này. Sáng hôm nay, khi trao huy chương cho cậu, thầy giáo dù đang sốt ruột cũng phải thốt lên: “Hoan hô Xtac-đi! Có chí thì nên”. Xtac-đi thì dường như chẳng chút nào tự hào vì thành công của mình; cậu cũng chẳng hề mỉm cười nữa, và trở về chỗ ngồi, lại tựa cằm vào hai nắm tay và càng chú ý hơn bao giờ hết.

Nhưng cái cảnh đẹp nhất là lúc tan học bố cậu đến đón cậu. Ông cũng to, lùn như cậu, khuôn mặt bành bạnh, tiếng nói oang oang. Vì ông không hề ngờ rằng con mình lại được huy chương nên nghe chuyện, ông ta vẫn không tin. Phải có thầy giáo đến xác nhận, và thế là ông ta phá lên cười khanh khách, vỗ đánh bốp một cái vào gáy con và nói rất to: “Giỏi lắm! giỏi hết sức! Cái đầu to thân yêu này!”. Ông ta lại nhìn con, rất đổi ngạc nhiên. Những người có mặt chung quanh đều mỉm cười vui vẻ. Chỉ mình Xtac-đi thì vẫn yên lặng, và đã lầm nhảm bài học ngày hôm sau.

Ét-môn-đô đơ A-mi-xi